

Logeren

Het is vrijdagmiddag. Eindelijk gaat de bel.

Alle kinderen springen op. Het is weekend!

‘Ik ga zo met mijn opa naar boer Jan,’ zegt Sam tegen Lieke. ‘Heb je zin om mee te gaan?’

Lieke schudt haar hoofd. ‘Ik kan niet, want ik ga bij Eva logeren.’

‘Jammer,’ zegt Sam een beetje teleurgesteld. ‘Maar wel leuk voor jou. Veel plezier!’

‘Waarom vraag je niet iemand anders mee?’ Lieke kijkt om zich heen. ‘Bart? Of Benjamin?’

Het blijft even stil.

‘Nee, laat maar,’ zegt Sam dan. ‘Een andere keer mis-schien.’

Lieke lacht naar Sam. ‘Maandag kunnen we samen naar boer Jan.’

Sam steekt zijn duim op. ‘Goed plan.’ Hij aait nog even over Liekes arm. Dan loopt hij weg.

Lieke pakt haar tas van de kapstok. Wat is Sam toch lief... Ze hebben nu al best lang verkering. Eerst vonden de kinderen in de klas dat gek. Maar nu is iedereen er-aan gewend.

Verkering is eigenlijk heel gewoon! Kijk maar naar meester Gerrit. Hij heeft verkering met juf Laura.

‘Kom je?’ roept Eva naar Lieke.

Lieke rent naar Eva toe. ‘Mijn moeder heeft mijn spullen al naar jouw huis gebracht. Dus we kunnen meteen gaan.’

‘Yes!’ zegt Eva. ‘Ik heb wel honderd leuke plannen. We gaan koekjes bakken, een film kijken, lekker dansen voor de spiegel...’

‘We krijgen het nog druk,’ zegt Lieke.

‘Zeker weten!’ Eva huppelt voor Lieke uit. ‘En morgen gaan we naar de dierenwinkel. Dan mag ik eindelijk een hamster uitzoeken!’

Die middag staan Eva en Lieke samen in de keuken. Op het aanrecht staat een grote kom en een mand vol koekvormpjes.

‘Hoeveel bloem moet er in het deeg?’ vraagt Eva.

Lieke kijkt in het kookboek. ‘250 gram.’

Eva zet de kom op de weegschaal en giet de bloem erin.

Het stuift ontzettend. Lieke moet ervan hoesten.

Dan stapt Timo de keuken binnen. Hij is het broertje van Eva.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vraagt hij.

‘Koekjes bakken,’ zegt Eva.

‘Mag ik kijken?’ Timo gaat op een keukenstoel zitten.

‘Wisten jullie dat deeg ook heel lekker is? Misschien nog wel lekkerder dan de koekjes...’

Eva geeft geen antwoord. Ze leest samen met Lieke in het kookboek.

‘Nu moet er suiker en boter bij,’ zegt Lieke. ‘En een snufje zout.’

Eva gooit alles in de kom. ‘Wil jij kneden?’

Lieke knikt. Ze stroopt haar mouwen op en steekt allebei haar handen in de kom.

‘Lekker plakkerig!’ griezelt ze.

Het kneden is nog niet zo makkelijk. De klontjes boter kleven aan Liekes vingers. En het wordt maar geen mooie bol.

‘Zwaar werk,’ puft Lieke na een tijdje. ‘Ik krijg kramp in mijn handen. Wil jij nu?’

Lieke schuift de kom naar Eva.

Die begint meteen te kneden. Haar tong steekt een stukje uit haar mond en haar wangen worden knalrood.

En na een kwartier is het deeg eindelijk klaar!

‘Zullen we even proeven?’ vraagt Eva. Ze plukt een stukje deeg van de bol en geeft het aan Lieke. Zelf neemt ze ook wat.

‘Mmm, lekker!’

‘En ik dan?’ zegt Timo.

Eva pakt nog een stukje deeg en geeft het aan haar broertje. Hij propt het snel in zijn mond.

Lieke kijkt in het kookboek. ‘Nu moet het deeg een half uur in de koelkast.’

‘Dat komt goed uit,’ zegt Eva. ‘Want over een half uur komt ook mijn moeder thuis. Dan kan zij de koekjes straks in de oven doen. Zullen we naar mijn kamer gaan?’

Een half uur later horen Eva en Lieke de voordeur opengaan.

Eva springt op. ‘Dat is mijn moeder. Kom, dan gaan we de koekjes maken!’

Samen rennen ze naar beneden. Eva geeft haar moeder een kus. En dan loopt ze naar de keuken.

‘Wát?!’ roept Eva geschrokken als ze de deur van de koelkast opentrekt. ‘Hoe kan dat nou?’

Lieke kijkt verbaasd over Eva’s schouder. En dan ziet ze het ook. De bol deeg ligt nog in de koelkast. Maar hij is opeens heel klein!

‘Dat heeft Timo natuurlijk gedaan,’ zegt Eva boos. ‘Stom broertje. We hebben niet eens genoeg deeg voor drie koekjes!’ Lieke en Eva staren treurig naar het kleine bolletje.

‘Ik heb al een idee,’ fluistert Eva dan. ‘Kom mee!’ Samen lopen ze naar woonkamer. Daar zitten Timo en Eva’s moeder op de bank.

‘Er is iets heel ergs gebeurd,’ zegt Eva tegen haar moeder. ‘We hebben deeg gemaakt om koekjes te bakken. De bol ligt in de koelkast. Maar net keek ik in de zak met bloem... En er zaten allemaal kleine beestjes in! Dat hebben we helemaal niet gemerkt bij het kneden...’ ‘Beestjes?’ roept Eva’s moeder uit.

‘Wat voor beestjes?’ piept Timo. Zijn gezicht wordt een beetje bleek.

‘Het leken wel een soort vliegjes,’ zegt Eva. ‘Gelukkig hebben Lieke en ik bijna geen deeg gesnoept. Anders werden we vast doodziek. Je moet er toch niet aan denken dat je daar méér dan een hapje van hebt gegeten. Straks leggen die beestjes nog eitjes in je buik...’

Timo kreunt. Hij slaat zijn hand voor zijn mond. Lieke durft niet naar Eva te kijken. Anders moet ze lachen!

Eva’s moeder kijkt verwonderd van Timo naar Eva. En dan heeft ze het in de gaten.

‘Inderdaad,’ zegt Eva’s moeder serieus. ‘Het zijn waar-

schijnlijk meelmotten. Gelukkig heb ik nog wel een ander pak bloem. We maken gewoon nieuw deeg. Ik help wel even. Dan kunnen de koekjes nog in de oven voordat papa straks thuiskomt met de frietjes.'

'Frietjes?' Timo laat zich somber achterover vallen. 'Ook dat nog...'

'Je houdt toch zo van friet?' zegt Eva's moeder.

Timo schudt zijn hoofd. 'Vandaag niet. Ik ben een beetje misselijk,' mompelt hij zacht. 'Misschien word ik wel ziek.'

'Arme jongen,' zegt Eva's moeder. Ze knipoogt naar Eva en Lieke. 'Ga maar even lekker op de bank liggen. Misschien zakt het nog wat...'

Eva trekt Lieke mee naar de keuken.

'Zag je zijn gezicht?' giechelt Eva. 'Hij trapte er echt in! Net goed, dan had hij maar niet al ons deeg moeten opeten.'

Ook Eva's moeder moet erom lachen. 'Jullie hebben Timo goed te pakken genomen. Maar zo meteen moeten jullie hem maar wel vertellen dat het een grapje was. Anders is het een beetje zielig. Hij heeft zijn lesje nu wel geleerd.'

Eva haalt haar schouders op. 'Vooruit dan maar...'